

1

Potíže s pískem

Poušť je lhářka.

Ano, jistě, z dálky tento nekonečný prostor zlatého písku *vypadá* lákavě. Člověk stojí na vrcholu písečné duny, teplý vánek zmírňuje sluneční žár a vábí ho vstříc dobrodružstvím, která čekají dole. Ať si přejete cokoli – nepředstavitelný poklad, únik před nepřáтели nebo dokonce lék na černá znamení vinoucí se kolem levého oka, která se neustále zvětšují –, vždy se najde nějaký blázen, který bude přísahat, že to všechno na vás za poušti čeká. Že je to nebezpečná cesta? Možná, ale ta odměna, *človče! Představ si tu odměnu...*

Při bližším pohledu však – myslím tím skutečně blízkém – řekněme ze vzdálenosti několika centimetrů, ale vypadá vše jinak. Je to snadné, když ležíte tváří v písku a čekáte, až zemřete žízní. Vidíte, jak je každé zrnko písku jedinečné? Různé tvary, velikosti, barvy... Dokonalost bez hranic, kterou jste viděli předtím, byla pouhou iluzí. Zblízka je poušť špinavá, ošklivá a zlá.

Jak jsem řekl: je to smrdutá lhářka.

„Ty jsi smrdutý lhář,“ zavrčel Reichis.

Polekaně jsem trhl hlavou. Vůbec jsem si neuvědomil, že mluvím nahlas. Se značnou námahou jsem otočil hlavu, abych viděl, jak je na tom můj takzvaný obchodní partner. Nedostal jsem se příliš daleko. Nedostatek potravy a vody si na mně vybral svou daň. Krvavé šrámy způsobené kouzly nedávno zesnulého mága, jehož páchnoucí mrtvola hnila pár metrů od nás, mi také dvakrát nepřidaly. Měl jsem tedy strávit těch pár chviliek života, které mi ještě zbývaly, pohledem na špatně naloženého, něco přes půl metru dlouhého kočkoveverčáka, který umíral vedle mě?

„Ty smrdíš,“ odvětil jsem.

„Hehe,“ zachechtal se. Kočkoveverky si nedovedou dobře představit svou vlastní smrt. Mají nicméně velkou zálibu v obviňování jiných. „Všechno je to tvoje chyba,“ zaprskal.

Převalil jsem se na druhý bok v naději, že trochu rozhýbu ztuhlou páteř, ale v tu chvíli se ozvaly krvavé šrámy na zádech. Bolest mi vyloudila z vyprahlého hrdla chraptivý sten.

„Nesnaž se to popřít,“ varoval mě Reichis.

„Vždyť jsem nic neřekl.“

„Ale řekl. Zaskučel jsi a já slyšel: ‚Ale Reichisi, jak jsem mohl vědět, že nás vedu do smrtící pasti nastražené mým vlastním lidem? Chci říct, jistě, varoval jsi mě, že ty řeči o skrytém klášteře v poušti, kde mě mniši mohou vyléčit z černého stínu, jsou podfuk, ale znáš mě, jsem pitomec. Pitomec, co nikdy neposlouchá svého chytřejšího a mnohem hezčího obchodního partnera.‘“

Pro případ, že jste nikdy neviděli kočkoveverku, představte si vzteklou kočičí tvář, lehce soudkovitý trup, rozčuchaný chlupatý ocas a podivné osrstěné kožní záhyby

mezi předními a zadními končetinami, které jim umožňují snášet se klouzavým letem z vrcholků stromů a vrhat se na svou kořist. Rozhodně vás přitom nenapadne výraz „hezký“.

„To všechno jsi vyrozuměl z toho mého zasténání?“ zajímal jsem se.

Reichis se odmlčel. „Kočkoveverky mají silnou intuici.“

S námahou jsem vydechl. Žár písku mi spaloval plíce. Jak dlouho jsme tam leželi? Den? Dva? Natáhl jsem se po posledním z našich měchů s vodou a přisunul jsem si ho blíž k sobě. Okrádal jsem sám sebe s vědomím, že se o to, co zbylo, budu muset rozdělit s Reichisem. Říká se, že člověk přežije bez vody tři dny, ale nepočítá se s tím, že poušť z vás vysává veškerou vlhkost jako... *jako zatracená kočkoveverka!* Měch na vodu byl vysušený jako troud. „Tys vypil naši poslední vodu?“

„Napřed jsem se tě zeptal,“ odsekl dopáleně Reichis.

„Kdy?“

Znovu se odmlčel. „Když jsi spal.“

Poušť zjevně nebyla jediný lhář, se kterým jsem se musel potýkat.

Bylo mi sedmnáct, byl jsem vyobcován vlastním lidem, pronásledován všemi čarostopaři a lovci lidí, vybaven pouze dvěma kouzly a špatnými názory, a moji poslední vodu mi ukradl tvor, který široko daleko nejvíc připomínal něco jako mého přítele.

Jmenuju se Kellen Argos. Kdysi jsem býval nadějným studentem magie a synem jedné z nejmocnějších rodin na jan'tepském území. Pak se mi kolem levého oka udělaly klikaté černé čáry následkem záhadné kletby známé jako

černý stín. Teď mě lidé nazývají psancem, zrádcem, exulantem – a to ještě když jsou vůči mně zdvořilí.

Jednu věc mi ale nikdy neříkají, a sice že mám štěstí.

„Jistěže to místo znám,“ řekla stará stopařka a nespouštěla své různobarevné oči ze zaprášeného koženého měšce na stole mezi námi, který obsahoval měděné a stříbrné cetky. Jedno oko měla hnědé a druhé zelené. Byli jsme v přízemí zájezdního hostince sami, až na dvě do bezvědomí opilá individua ve vzdáleném koutě a jednoho smutného chlapíka, který seděl osamocen na zemi a znovu a znovu házel dvěma kostkami a poňukával při tom do svého piva, že má tu největší smůlu na celém světě.

Co ty víš, kámo?

„Mohla bys mě tam dovést? Do tohoto kláštera?“ zeptal jsem se a položil jsem kartu lícem nahoru na stůl.

Stopařka zvedla kartu a s přimhouřenýma očima hleděla na přízračné věže, které na ní byly vyobrazeny. „Pěkná prácička,“ poznamenala. „To jsi maloval sám?“

Přikývl jsem. Za posledních šest měsíců jsme s Reichsem prošli půl kontinentu v marné snaze nalézt lék na černý stín. Sbírali jsme stopy všude možně, od poznámek naškrábaných na okrajích pochybných listin odkazujících na tajné svatyně až po zvěsti donekonečna opakované opilci v hostincích, jako byl tenhle. Argosané malují na karty důležité lidi a místa a vkládají do nich všechny útržky informací, které shromažďují, v naději, že výsledné obrázky odhalí jinak skryté významy. A tak jsem jednu kartu namaloval i já. Pokud bych při hledání léku zemřel, byla tu pořád možnost, že si karta najde cestu do argo-

sanských rukou a pak k Ferius Parfax, aby věděla, že už se s pátráním po mně nemusí obtěžovat.

Stará stopařka hodila kartu na stůl, jako by to byl její vklad do hry. „Místo, které hledáš, se jmenuje Ebenové opatství a jo, *mohla* bych tě tam dovést... kdyby se mi chtělo.“ Usmála se, až se jí na dohněda opáleném čele a kolem očí udělaly vrásky a celá její tvář nabyla podoby mapy nějaké dávno zapomenuté krajiny. Bylo jí nejspíš už hodně přes šedesát, ale její kožená kazajka bez rukávů odhalovala na pažích a ramenou svaly jako provazy. To mi spolu se soupravou nožů zasunutých do pásu přes tělo a kuší zavěšenou na zádech prozrazovalo, že by si v případném boji vedla víc než zdatně. Ze způsobu, jakým zírala na vak s tretkami, aniž věnovala příliš pozornosti mně, vyplývalo, že jsem na ni rozhodně neudělal stejný dojem jako ona na mě.

Pátrání po zázračném léku dosud nebyl moc výnosný podnik. Každý groš, který jsem si jako divotvůrce vydělal, jsem utřatil u pokoutních obchodníků se smrdutými odvary, po kterých mi bylo často tak špatně, že jsem prozvracel i několik dní v kuse. Proto mi teď obnošená košile jen smutně plandala na kostnatém těle. Na mé tváři a hrudi byly stále znát podlitiny a jizvy od posledního střetnutí s dvojicí jan'tepských lovců lidí. Plně jsem tedy chápal, proč pohled na mě nenaplňoval stopařku kdovíjakým nadšením.

„Uvažuje o tom, že ti napráská a sebere nám peníze,“ sdělil mi Reichis a věřil ve vzduchu ze svého posedu na mém rameni.

„Nemá to zvíře vzteklinu?“ podezíravě na něho pohlédla stopařka.

Ostatní lidé nerozumějí prskání, vrčení a někdy dokonce i pšoukání, které Reichis používá ke komunikaci. „Pořád se to pokouším zjistit,“ odvětil jsem.

Kočkoveverčák temně zavrčel. „Nezapomněls, že ti klidně můžu vyrvat oči z důlků a sežrat je, až budeš spát?“ Seskočil mi z ramene a vydal se do kouta ke dvěma spícím opilcům. Nebylo pochyb o tom, že se šel podívat, jestli jim nemůže vybrat kapsy.

„Obrat se na ty, kdo znají příběhy,“ začala stopařka monotónním hlasem. „Neřeknou ti nic jiného než to, že za zdmi Ebenového opatství dosud pobývalo jen sedm cizinců. Pět z nich je po smrti. Jeden je závislý na snovém býlí a nenajde ani svůj nos mezi očima, natož tajný klášter ukrytý v poušti.“ Sáhla po měšci obsahujícím všechny cennosti, které mi ještě zbývaly. „A potom jsem tu já.“

Podařilo se mi sebrat měšec dřív, než se ho zmocnila. Možná na to nevypadám, ale mám rychlou ruku. „Ještě jsme se nedomluvili.“

Poprvé se různobarevné oči staré stopařky upřely na mě. Pokusil jsem se vydržet její pohled, ale je znervózňující, když na vás zírají dvě oči a každé má jinou barvu. „Proč si vlastně chceš začínat s Černými spoutávači?“ zeptala se. Pohled jí zabloudil k mému levému oku a byl bych se vsadil, že si všimla nepatrného rozdílu barvy v místě, kde se okraje tělově zbarveného mesdetového krému stýkaly s horní částí lící kosti. „Nemáš náhodou černý stín?“

„Černý co?“ nechápal jsem. „V životě jsem o tom neslyšel.“

„No, já jen že jsem slyšela o partě jan'tepských čarodějů, kteří nabízejí velké peníze za jednoho z nich, který je

prý posedlý ďáblem. Už nějakou dobu po tom chlapíkovi jdou. To jsem aspoň slyšela.“

„O tom nic nevím,“ řekl jsem a snažil jsem se, aby má slova zněla aspoň trochu výhružně. „Jak už jsem říkal, já jenom píšu knihu o tajemném pouštním řádu.“

„Spoustu peněz za toho chlapíka. Možná víc, než je v tom tvém měšci.“

Nechal jsem měšec být a spustil jsem ruce dolů, abych otevřel váčky, které jsem měl u boků na opasku. V nich byl červený a černý prášek. Používal jsem je k jedinému kouzlu, o němž jsem věděl, že vždycky vyvolá dojem. „Víš co?“ řekl jsem jakoby nic. „Teď, když ses o tom zmínila, mě napadá, že jsem možná o tom chlapíkovi posedlém černým stínem slyšel. Říká se, že už se ho pokoušela dostat spousta nebezpečných lidí. Musím se ptát, co se s nimi všemi stalo.“

Stopařka se ušklíbla koutkem úst. V jejích rukou, jak jsem teď viděl, se objevil pár zahnutých nožů. „Už jsem v životě potkala plno nebezpečných lidí. Žádný z nich mě moc nenadchnul. V čem bys měl být jiný?“

Opětoval jsem její úsměv. „Podívej se za sebe.“

Neudělala to, místo toho nepatrně pootočila jedním z nožů, až jeho ostří zachytilo odraz mého kočkoveverčáka, který se mezitím nenápadně vyšplhal na věšák za ní a teď čekal na pokyn k útoku.

Jo, ten malý prevít se někdy opravdu hodí.

Napočítal jsem tři nadechnutí, než stará stopařka pomalu položila nože na stůl. „Zdá se, že ta kniha, kterou píšeš, bude fakt dobrá, mladý příteli.“ Popadla můj měšec s cetkami a vstala od stolu. „Musíme se před tím výletem ve městě pořádně zásobit.“

Vyčkal jsem o chvíli déle a ze všech sil jsem se snažil tvářit se, jako bych ještě nebyl rozhodnutý, jestli si ji namenu jako průvodce, nebo ji rozmetám na prach. Popravdě řečeno jsem čekal, až mi srdce přestane bít jako splašené. „Jak daleko je to opatství?“ zeptal jsem se.

Přitáhla si popruh na kuši a zastrčila nože do pouzder. „Hodně daleko, ale neboj se, ta cesta se ti bude líbit.“

„Opravdu?“

Usmála se. „Lidi říkají, že Zlatá stezka je nejbezpečnější a nejkrásnější místo na světě.“